הסיפור
י.קרנאוכוב
ציורים
א. נמצינוב

בעל כנף
בעל פרווה
ונוטפת שמן

ברחבה היער, בבקתה חמה חיו שלושה חברים: זרזיר בעל-כנף, עכבר בעל-פרווה ולביבה נוטפת-שמן.
הזרזיר הגיע מהשדה, העכבר ברח מחתול והלביבה נסה ממחבת.
הם חיו בשלווה ולא הפריעו זה לזה. כל אחד עזר לשני האחרים: הזרזיר הביא אוכל גרעינים מהשדה, פטריות מהיער, שעועית מהגינה. העכבר חטב עצים, והלביבה בישלה מרק כרוב ודייסה.
טוב היה להם לחיות כך ביחד.
הנה הזרזיר חוזר מהציד, מתרחץ במי המעיין, ומתיישב על הספסל כדי לנוח. העכבר מביא עצים, עורך את השולחן, שם כפות וצלחות. הלביבה אדומת הפנים מחום התנור, מביאה מרק כרוב, ממליחה את הדייסה וטועמת אותה.

מתיישבים לשולחן ומשבחים את האוכל.
אומר הזרזיר: "איזה מרק טוב, עשיר ושמן."
עונה הלביבה: "כי אני שמנה, ונכנסתי לסיר כדי לתבל את המרק."
הזרזיר טועם את הדייסה, ומשבח: "איזו דייסה טעימה וחמה!"
עונה לו העכבר: "כי הבאתי עצים, ניקיתי את התנור והבערתי אש טובה, אז לכן הדייסה חמה!"
"כן, כן" אומר הזרזיר "אלך ליער להביא פטריות, אאסוף שעועית, נוכל כולנו לאכול."
וכך הם חיו יחדיו, החמיאו זה לזה, וטוב היה להם כך.

אבל יום אחד הזרזיר התחיל לחשוב: "איך זה, אני כל היום מתרוצץ בשדות, מכתת רגליים, מאמץ כנפיים - ומה הם עושים? מהבוקר הלביבה שוכבת על התנור בנחת, ורק לקראת ערב מכינה ארוחה. והעכבר - זה בבוקר מביא עצים ואחר-כך נשכב ליד התנור ומתגלגל מצד לצד, או ישן עד הארוחה. רק אני מהבוקר עד הערב עובד קשה, צד ואוסף. מספיק ודי!"

כעס הזרזיר, רקע ברגליו, נפנף בכנפיו והלך לבקתה.

אמר הזרזיר לעכבר וללביבה: "ממחר נתחלף בעבודות!"

טוב, יפה. מביטה הלביבה על העכבר, העכבר על הלביבה, ורואים שאין ברירה. הסכימו כולם להתחלף בעבודות.

למחרת הלביבה יצאה לצוד, הזרזיר הלך לחטוב עצים, והעכבר נשאר לבשל.

הולכת הלביבה שמחה ביער ומזמרת:
"הופ-הופ,
"הופ-הופ,
מבושלת על שמנת,
מטוגנת בחמאה,
הופ-הופ,
הופ-הופ,
אני לביבה שמנה."

"הופ-הופ,
"הופ-הופ, מבושלת על שמנת,
מטוגנת בחמאה,
הופ-הופ,
הופ-הופ, אני לביבה שמנה."

פגשה הלביבה בשועלה.
"לאן את רצה, ממהרת?"
שאלה השועלה.
"לציד!" ענתה הלביבה.
"ואיזה שיר את שרה?"

"יפה השיר שלך", אומרת השועלה, "באמת מבושלת בשמנת?"
והלביבה: "בשמנת עם סוכר!"
והשועלה אומרת: "הופ-הופ לך?"
ותופסת את הלביבה בשולי הבצק "האפ!"
והלביבה זועקת:
"עזבי אותי, אני הולכת לצוד ולאסוף פטריות, לקטוף שעועית, לציד!"
והשועלה עונה:
"לא, אני אוכל אותך, אבלע אותך עם שמנת, חמאה וסוכר."
התפתלה הלביבה, התפתלה, ואיכשהו השתחררה מהשועלה,
אך חתיכת בצק נשארה לשועלה בפה.

ומה קרה בבית?
העכבר ניסה לבשל. השתדל, הוסיף הרבה טעמים – אך המרק לא מוצלח - אין בו שומן מספיק!
חשב העכבר: "מה עשתה הלביבה, איך הוסיפה שומן? אהה, היא בעצמה נכנסה לסיר, והשומן נטף ממנה!"
החליט העכבר להיכנס לסיר. נכווה, נשרף, המעיל שלו חרוך, הזנב רועד. מתיישב על הספסל ודמעות זולגות מעיניו.

והזרזיר –הביא עצים, ערם אותם, והתחיל לחטוב. שבר את הגרזן, והמשיך לחתוך במקורו. חטב, חטב, פצע את המקור. התיישב על בול-עץ ובוכה.

חזרה הלביבה הביתה, רואה – יושב הזרזיר על בול עץ, גרזן בצד, ובעצמו בוכה בכי מר.
נכנסה הלביבה לבית, רואה – יושב העכבר על הספסל, פרוותו חרוכה, זנבו כואב.
כשראו שגם ללביבה חסרה חתיכה, כולם פרצו בבכי.

אמרה הלביבה: "ככה זה כשמנסים להתעסק בדבר שלא יודעים לעשותו."
הזרזיר הסתתר תחת הספסל מרוב בושות.
טוב, אין מה לעשות. בכו, בכו, הצטערו, והחליטו לחזור לסדר הישן: הזרזיר ידאג לאוכל, העכבר ידאג לעצי הסקה, והלביבה תבשל מרק ודייסה.
וכך הם חיים עד היום– **זוללים דובשניות, שותים תמד, וחושבים עלינו!**